

Thơ Tết

Mùng một tết, nhà thơ Vũ Quần Phương đến chúc tết Xuân Diệu. Xuân Diệu hỏi:

- Năm nay em in được nhiều thơ tết không?
- Em làm bên đài, bận lắm, chỉ in được một bài ở báo Văn nghệ.

Xuân Diệu hớn hờ:

- Thế mà tờ in được đến 5 bài. Thì ra thiên hạ cũng có mắt xanh đấy chứ, thơ tết là thậm khó vì nó là tinh hoa, tinh chất, mỗi năm chỉ có một lần tết.

Năm ấy, nhà thơ Vũ Quần Phương quyết tâm làm thơ tết. Mới tháng 7 trời còn nóng bức, gặp bạn bè, nhà thơ đã nhấn nhẹ trước chuyện gởi thơ đăng số Tết. Cuối năm trên các báo tết anh được in 6 bài, còn Xuân Diệu tết ấy chỉ in mỗi một bài.

Mùng một tết, Vũ Quần Phương đến chúc tết Xuân Diệu. Không thấy ông anh nhắc đến chuyện thơ tết, Vũ Quần Phương ảm ức lắm, không lẽ không khoe được những cố gắng của mình, nhưng rồi cũng liều lên tiếng:

- Thừa anh năm nay anh in nhiều thơ tết không ạ!
- Cái... cái gì. Cậu... cậu hỏi... cái gì?

Vũ Quần Phương đâm hoảng vì biết lúc cẩu, Xuân Diệu thường có tật nói lấp. Đã phóng lao đành theo lao, nhà thơ rụt rè lặp lại câu hỏi. Xuân Diệu trừng mắt trả lời:

- Thơ tết hả? Tết thì ai đọc thơ mà in! Thằng quanh năm lam lũ, tết có bánh có thịt thì lo ăn. Thằng bận đến chúc Tết bố mẹ vợ. Đưa lo đi chưng diện áo quần. Người đi hội, kẻ đi chợ. Có ai có thời giờ đọc thơ. Chỉ có những thằng rỗi thì mới lo in cho nhiều thơ tết.

Vũ Quần Phương cười gượng. Đúng là ông anh nói xuôi cũng được, nói ngược cũng thông. Phận mình là đàn em đành chịu. Ngồi một lúc nhà thơ chào ra về.

- Năm mới, em chúc anh mạnh khỏe, viết hay hơn năm ngoái.

Xuân Diệu lại trợn mắt:

- Năm ngoái mình viết cũng hay đấy chứ!